

[Stegger Nielsen.]

at gøre og heller ikke vedrørende §§ 35—37. Vedrørende afskedigelsesparagraffen, § 42, vil jeg takke for, at prøveåret er bortfaldet, det betragter vi som et plus.

Inden jeg slutter, har jeg et par enkelte bemærkninger at gøre vedrørende afsnit II om København; nemlig for det første dette, at den københavnske lærers undervisning jo efter hele sin beskaffenhed er underkastet et mangesidigt tilsyn, og man kan fra lærernes side ikke indse nytten af at sætte skolenævnet ind med tilsynsret overfor forhold, der i forvejen er underkastet et så stort og mangesidigt tilsyn.

Endvidere udtaler man vedrørende § 47, stk. 8, at man indser ikke, hvorfor lærerrådet skal have pligt til overfor myndighederne at foreslå, hvilke læremidler der bør anvendes, da man hidtil har været henvist til udelukkende at bruge læremidler, der er godkendt af skoledirektionen.

Det er særlig de forhold, man har sat ind på fra københavnske lærerers side, og hvor man ikke ubetinget finder, at lovforslaget for deres vedkommende er et fremskridt, men snarere, at det er et tilbageskridt.

§ 16 vedrører retten for kirkens folk til at overvære religionsundervisningen i skolerne. Den er nu også ført over på københavnske skoler, og her kunne der egentlig opkastes det spørgsmål, da det bliver et helt andet og større område, end der er tale om for landets vedkommende, hvorledes det vil være muligt at praktisere dette.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg vil med interesse høre den højtærede minister udtale sig om de spørgsmål, som jeg har stillet, og jeg vil gerne tilføje, at jeg er klar over, at lovforslaget er vedtaget med stor tilslutning i det andet høje ting, også af mit parti, men det er ingen hemmelighed, at der i mit parti hersker delte meninger om lovforslaget, og at der var visse ting, der, som jeg allerede har sagt, var bedre i den højtærede ministers oprindelige lovforslag. Men når jeg har sagt dette, har jeg dermed erkendt, at vi naturligvis vil vedkende os, hvad der har fundet sted i det andet høje ting, og jeg vil, forudsat at jeg — specielt på det område, der angår særkonsulenten — får et svar fra den højtærede minister, der tilfredsstiller mig, ikke have noget ønske om udvalgsbehandling af lovforslaget, således som det nu ligger for den høje rigsdag i dette øjeblik. Jeg vil med interesse imødesee den højtærede ministers svar. Jeg er jo selv lærer, mangeårig lærer, og selvom vi ser forskelligt på den

udformning, bestemmelserne om styrelse og tilsyn har fået, og ikke alle lærere er lige glade ved den, vil jeg udtale håbet om, at loven må vise sig i livets praksis at være til gavn for den danske skole og de danske hjem.

P. A. Poulsen: Efter at det tyske mindretals skoleforhold var blevet ordnet ved lov af 12. juli 1946, kom turen til den danske skole, idet daværende undervisningsminister Hartling foranledigede nedsat en kommission, der fik til opgave at fremkomme med forslag til en ny lov om folkeskolens tilsyn og styrelse. Det er ingen hemmelighed, at kommissionen fik et vist pålæg om såvidt muligt at finde ud af, hvorledes der kunne skabes ensartede regler for tilsynet med folkeskolen i det ganske land. Kommissionen havde til formand departementschef Barfod, og under hans dygtige ledelse afholdtes der 24 møder. Arbejdet blev afsluttet den 17. marts 1948, og en betænkning blev afgivet, en betænkning, som jeg formoder de fleste af de ærede medlemmer har gennemlæst.

Nu kunne man jo godt spørge — det er også blevet berørt i dag af en tidligere æret ordfører —: Hvorfor skal vi have en ny tilsynslov; den nugældende er jo ikke gammel, den er fra 1933, og vi kunne vel nok have slidt lidt på den endnu? Men noget vil der altid være at rette i en lov, der har virket i nogle år, og loven af 20. maj 1933 var jo den første samlede skolelov, der indeholdt regler om folkeskolens styrelse og tilsyn, regler som tidligere indeholdtes i tre grundlæggende skolelove, anordningen af 1814, loven af 8. marts 1856 og loven af 29. marts 1904. Jeg ser helt bort fra ordningen på Færøerne, som var udenfor, hvad kommissionen skulle beskæftige sig med. Ved siden af de københavnske love består endnu den særlige sønderjyske skolelov, der giver regler om folkeskolens styrelse i de sønderjyske landsdele, og særlig med den sidste for øje kan man vist godt sige, at den væsentligste grund til, at man ønskede at sætte et arbejde i gang for at skabe en ny tilsynslov, måtte søges i besættelsestidens krav om, at Kongegrænsen skulle slettes. Et led deri må det være, at vi har samme skolelovgivning for det ganske land. I parentes bemærket må jeg her anføre, at dette skel aldrig helt kan slettes, da der altid må en særlovgivning til angående det tyske mindretals skoleforhold — forhold, som jo ikke gør sig gældende i det øvrige land.

Jeg skal ikke trætte det høje tings med-